

H. C. Hansen blev medlem af folketinget i 1936. Han var da lige fyldt 30 år, men havde altså en politisk uddannelse og en hård organisatorisk skoling bag sig. Ingen var derfor i tvivl om, at han ville få betroet mange krævende opgaver; men netop derfor er det karakteristisk, at han på stilfærdig måde gik i gang med sit arbejde uden at prøve at få det lagt op i et højere plan end naturligt. I disse hans første år i tinget ydede han en værdifuld indsats for at sikre de unge de bedst mulige beskæftigelsesvilkår.

Under besættelsen blev H. C. Hansen tvunget bort fra den udadvendte del af sin folketingsgerning; men han udfoldede en omfattende og ikke farefri virksomhed i det nødvendige informationsarbejde, og han blev i disse år kontaktperson til modstandsbevægelsen.

I befrielsesregeringen blev H. C. Hansen finansminister og måtte her tage den hårde tårn, som tilrettelægnings-, gennemførelses- og administrationen af pengeombytningslovene var. Det var ikke mindst i disse måneder i 1945, at man i en større kreds blev klar over hans særlige lederevner.

Det var dog som finansminister i Hans Hedtofts første ministerium i 1947, at han fik sin egentlige ildåb.

Misforholdet mellem penge og varer gav endnu på dette tidspunkt grund til at frygte en tøjlesløs inflation. En række skatte- og afgiftslove måtte derfor forlænges eller skærpes. De årlige normeringslove og de ekstraordinære forhandlinger om tjenestemændenes lønvilkår blev stadig vanskeligere at føre igennem i den rette ånd, fordi den gældende lov ikke kunne klare alle de ekstraordinære problemer. H. C. Hansens evne til at finde det mulige og det forsvarlige blev her sat på en hård prøve; men han bestod den.

Da Hedtoft dannede sit andet ministerium i 1953, overtog H. C. Hansen posten som udenrigsminister.

Kravene til Danmarks udenrigspolitik var ændret på afgørende måde. Handelsforhandlingerne med andre lande var blevet mere komplicerede. Vort medlemskab i FN, Europarådet og Nordisk Råd stillede nye krav, og som medlem af NATO mødte vi problemer, som Danmark ikke tidligere havde kendt. Det var derfor ikke sært, at Hedtoft, da han dannede sit andet ministerium, ønskede at sikre sig den største mulige tryghed i forbindelse med varetagelsen af udenrigsministeriets vanskelige sager, der i stigende grad blev politisk præget. Og Hedtoft vidste bedre end nogen anden, at skulle nogen, der stod ham politisk nær, kunne overtage denne vanskelige post uden at give grund til forhåndsbetænkeligheder, måtte det være H. C. Hansen.

H. C. Hansen nåede i øvrigt her sin arbejdsmæssige kulmination. Få danske politikere har i andre nationer erhvervet den tillid, som han vandt gennem redelighed og vilje til omhyggeligt arbejde under udøvelsen af betroede hverv. Dertil havde han så den naturlige åbenhjertighed og det mål af humor, der undertiden fik vanskelige forhandlinger til at glide. Fra marven i det danske folk hentede han disse egenskaber, som han ønskede at udvikle for at blive sit land en god tjener.

Store forventninger stillede man derfor til ham, da han i 1955 måtte overtage statsministerposten og formandsposten i sit parti, og det blev ikke skuffede forventninger.

Kort — urimelig kort — blev hans leve- og virketid; men han skabte dog mere, end mange kunne yde gennem et langt liv. Savnet vil længe knuge både H. C. Hansens nærmeste og hans mange venner såvel i som uden for folketinget; men når tiden har mildnet savnet, vil mindet om hans indsats fortsat være frisk og levende.